

Arrest

nr. 71 263 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 18 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 18 juli 2011 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 24/02/2011 door B.A.

geboren te (...)

van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie : Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd : bewijs van onvermogen, bewijzen inkomsten vader, bewijzen stortingen in het verleden, bewijs niet ten laste van het OCMW“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder verwijt zij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zou hebben nagelaten te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij merkt op dat zij sinds haar aankomst in België inwoont bij haar vader, de heer B.H., van Nederlandse nationaliteit en moet dus als ten laste van haar vader worden beschouwd. Er is dus sprake van een manifeste beoordelingsfout. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht werden ernstig geschonden. De verwerende partij had, vooraleer een beslissing te nemen, onderzoek moeten verrichten. Bij eenvoudig nazicht van het bevolkings- en vreemdelingenregister had zij kunnen vaststellen dat de verzoekende partij inwoont bij haar vader in Gent. Dit is niet gebeurd. De motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij ter staving bewijzen voorlegt van de inkomsten van haar vader, getuigenissen aangaande haar inwonen, en een bewijs dat zij niet ten laste is van het OCMW. De verzoekende partij verwijst naar stuk 2. Met deze bewijsstukken, zo stelt zij, moet volgens haar wel degelijk rekening gehouden worden bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal wat

de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 24 februari 2011 bevindt zich in het administratief dossier. Daarin stelt de burgemeester of zijn gemachtigde als volgt: "Hij / zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 24/05/2011 de volgende documenten over te leggen: (4) bewijs van onvermogen (Nederland), Bewijzen inkomsten vader, Bewijzen stortingen in het verleden, Bewijs niet ten laste van OCMW".

2.4. Artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt :

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of (...) weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken;"

2.5. Na nazicht van het administratief dossier blijkt dat de gevraagde stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. De verzoekende partij ontkent overigens geenszins dat zij de gevraagde stukken niet ter kennis bracht van de verwerende partij. Zij maakt bij haar verzoekschrift wel stukken over, maar aangezien het bestuur van deze stukken onmogelijk kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, kon zij er ook geen rekening mee houden. De Raad kan deze stukken derhalve niet betrekken bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.6. Voor zover de verzoekende partij betoogt dat het bestuur het bevolkings- en vreemdelingenregister had moeten nakijken en uit het in gebreke blijven van de verwerende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel afleidt, wijst de Raad erop dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en dat de zorgvuldigheidsplicht niet alleen geldt voor de overheid, maar ook voor de betrokken aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Er rust op haar overigens een medewerkingsplicht, die inhoudt dat zij het bestuur alle nuttige info moet verschaffen. Er is *in casu* dus zeker geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.7. Aangezien uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte was van welke stukken zij diende neer te leggen, en thans niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij hieraan binnen de vooropgestelde termijn tegemoet kwam en de verzoekende partij verder op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier zoals het voorlag ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, werd genomen, is het enig middel niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS